

πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς ἐπενεργείας ἐκάστης εἰδικῆς σκευασίας, ἥτις ἐν τούτοις κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα ἐξαντλεῖται ὑπὸ τῶν πελατῶν, οὓς ὁδηγοῦσι καθ' ἐκάστην νέαν φαρμακευτικὴν ἀνακάλυψιν ἀθρόους αἱ καταπληκτικαὶ ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀγγελίαι.

Ἐν τιαύτῃ περιπτώσει ὁ κ. Ὀλύμπιος ἐποίησε τεραστίας κenoτομίας ἐν τῇ ἱατρικῇ ἐπιστήμῃ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς θεραπευτικῆς, καὶ δὲν βλέπομεν τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ὑφίσταται πλέον ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἡ Σχολὴ καὶ αἱ ἐδραὶ αὐτῆς, καὶ νὰ καταδαπανῶνται τόσα ποσά, ἀφοῦ ἡ θαυματοποιία τοῦ κ. Ὀλυμπίου γνωρίζει τὸ μυστήριον τῆς ἀλανθάστου θεραπείας πάντων ἐν γένει τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνώστων νοσημάτων.

Εἶναι λοιπὸν ἢ δὲν εἶναι εὐεργέτης καὶ σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος ὁ κ. Ὀλύμπιος;

Καὶ τότε διατί ἡ κυβέρνησις δὲν ἀναλαμβάνει ὑπὸ τὴν ἐαυτῆς προστασίαν τὰ θαυματοουργήματα τοῦ κ. Ὀλυμπίου διὰ γενναίων ἐπιχορηγήσεων, ἐνισχύουσα τὸ σωτήριον ἔργον τοῦ νέου τούτου Μεσσίας τῶν πασχόντων;

* *

Ἄλλ' ὁ κ. Ὀλύμπιος ἀφοῦ κέκτηται τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν νὰ ἐφευρίσκη καὶ ἴδιον φάρμακον κατὰ πάσης νόσου, δὲν νομίζει ἄρα γε ὅτι θέλει πράξει τὴν μεγαλητέραν εὐεργεσίαν, ἐπινοῶν καὶ κανὼν ἱαματικὸν κατὰ τῆς ἀγυρτείας καὶ τῆς πλεονεξίας, ἥτις μαστίζει μετὰ τῶν ἄλλων πληγῶν τοῦ Φαραῶ, τὴν ἀβδθηρικὴν πρωτεύουσαν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου;

Βλάξ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ κ. Ἀνδρέας Ρηγόπουλος, βουλευτὴς Πατρῶν, ἔγινε καταγέλαστος. Εἰς τρεῖς τῶρα ἐκδόσεις λέγει καθαρῶς διαφορετικὰ πράγματα περὶ τῶν λόγων οὓς ἀντήλλαξε μετὰ τὸν βασιλέα. Ἡ τόσον ἐξάλισθη, ὥπως οἱ προφῆται ὅταν ἐβλεπον τὸν Θεόν, διότι ἤλθε μούτρο με μούτρο μετὰ τὸν βασιλέα, καὶ ἐτηλεγράφησε καὶ ἔγραψε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ γράφῃ ἄλλ' ἄντ' ἄλλων, ἢ ἐξ ὑπερβολικοῦ ζήλου πρὸς τὸν ἡγέτην του παρήλλαξεν ἐξεπίτηδες τὰ ἀνταλλαγέντα καὶ εἶχε δίκαιον ἡ «Ὠρα» νὰ τὰ κηρύξῃ ψεῦδη. Νοστιμώτατος ὅμως εἶνε εἰς τὴν τρίτην ἐκδοσίν του, τὴν σημερινὴν ἐν τῇ «Πρωτῇ». Τὴν περίφημον φράσιν τοῦ Βασιλέως: ἂν ἦσαν ὅλοι παρόντες, θὰ κατεψηφίζοντο τὰ νομοσχέδια, δὲν τὴν εἶπεν ὁ Βασιλεὺς κατὰ τὴν τρίτην ρηγοπουλικὴν ἐκδοσιν, ἀλλὰ τὴν συνεξεφράσθη μετὰ τοῦ κ. Ρηγόπουλου· ὥστε αὐτὸς τὴν ἔλεγε καὶ ὁ βασιλεὺς τὴν ἐσυλλάβιζε. Τί γινέτο! Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ὁ κ. Ρηγόπουλος ὁμολογεῖ: «ὅτι ὁ Βασιλεὺς οὔτε κατὰ τοῦ ὑπουργείου τῷ ἐξέφρασε δυσπιστίαν οὔτε ἀπαρέσκειαν κατὰ τῶν ἐπιβληθέντων φέρων». Καὶ τίνα λοιπὸν ἄλλην ἐννοίαν εἶχε τὸ πρὸς τοὺς Πατρινοὺς τηλεγράφημά του εἰμὴ ταύτην καὶ μόνον; «Ὡστε ὁ κ. Ρηγόπουλος ἐννοοῦσε νὰ ἀπατήσῃ τοὺς συμπολίτας του καὶ νὰ τοὺς ἀπατήσῃ διὰ νὰ τοὺς βγαλῇ ἀπὸ τὴν ἀπάτην μετὰ δύο ἡμέρας· διότι ὁ κ. Ρηγόπουλος ἄνθρωπος καλοκάγαθος, δὲν ἀντέχει εἰς τὸ κακὸν ἐπὶ πολὺ. Ἄλλοτε οἱ Πατρινοὶ —τοὺς συμβουλευόμεν— ἂν θέλουνε νὰ ποῦνε τίποτα τοῦ Βασιλέως, νὰ ἐκλέγουν ἓνα μάγειρα, ἓνα ταβερναρὴν, ἓνα γαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου, ἓνα λούστρον ἐπὶ τέλους καὶ νὰ ἦνε βέβαιον ὅτι θὰ κάμῃ τὴν δουλειά τους πολὺ καλλίτετα ἀπὸ τὸν κ. Ρηγόπουλον.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 453)

— Διάβολε, διάβολε εἶπε καὶ αὐθις ὁ εἰρηνodίκης.

Καὶ ἐξ ἰδυτροπίας συνήθους αὐτῷ ἀναμριδῶς ἐθλίψε τὴν ἄκραν τῆς ρίνος του, προσπαθῶν νὰ τὴν ἐπεκτείνῃ ὥς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ: Δὲν εἶσαι ἀρκούντως μικρὰ ὥστε νὰ μπορῇς νὰ μαντεύσῃς τί ἔγινε ἐδῶ τὴν χθρσινὴν νύκτα.

Ἀἴφνης ἡ Γερτρούδη ἐκραύγασεν.

— Νὰ ὁ λοχαγός!

Καὶ ὄντως, ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ὅστις ἀνήγγειλεν ἀπουσίαν τεσσαράκοντα ὁκτῶ ὥρων, ἐφθασε πολὺ ἐνωρίτερον παρ' ὅσον εἶχε προβλέψει. Παρέστη ἐν τῇ συναθροίσει τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ ἰδῇ τὸν νομάρχην, ἐπεὶδὴ ἦτο πολὺ ἀπησχολημένος.

Ἐσπευσε λοιπὸν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ν' ἀπέλθῃ ἐξ Ἐπιπλά νὰ εὐρεθῇ τὸ ταχύτερον παρὰ τῇ πολυριθμῇ Ἰωάννα

του. Φεῦ! οὐδὲ καὶν ὑπέθετεν ὁποία ἐκπληξίς τὸν ἀνέμενεν, ὁποία καταστροφή. Ὁ γενναῖος ἀνὴρ προσεβλήθη οἰονεὶ ὑπὸ ἀποπληξίας, καταληφθεὶς ὑπὸ τρομερᾶς καὶ ἀπεριγράφτου θλίψεως. Ἡ τρομερὰ αὕτη προσβολὴ ἡδύνατο νὰ τὸν φρονέσῃ, ἀλλ' ἔμεινεν ὀρθὸς μετὰ ξηρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς, τρέμοντα τὰ μέλη, ὡχρὸς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προκαλῇ ῥίγος ὑποκώφως καὶ παραφόρως λυσσῶν.

Ἐφ' ἱκανὸν ὅλοι ἐμειναν σιωπηλοὶ καὶ ἴσταντο μετὰ σεβασμοῦ ἐνώπιον τῆς ἀπείρου ταύτης θλίψεως· εἶτα, κρίνων κατάλληλον τὴν στιγμήν ὁ εἰρηνodίκης τῷ ἐπέδωκε τὴν ἐπιστολὴν τῆς θυγατρὸς του. Διὰ πυρετωδῶν κινήσεων ἀποσφραγίσας ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν τὴν ἐπιστολὴν ἀνέγνω αὐτήν. Πάραυτα οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐμεγεθύνθησαν καὶ αἱ κόραι αὐτῶν ἐξωγκώθησαν, ὥσει ἐμελλον νὰ ἐξέλθωσι τῆς κόγχης· ἐξέβαλε κραυγὴν βραχνὴν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἐδρας ἀναίσθητος.

— Ἐπιτρέπεται νὰ τὴν ἀναγνώσωμεν; ἠρώτησε.

Τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν νεύσαντος καταφατικῶς, ὁ εἰρηνodίκης ἀνέγνω αὐτὴν μεγαλοφώνως Ἐπιφώνησις ἐκπληξέως, κραυγὴ ὁδύνης συγχρόνως ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ στήθη ὅλων.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, ὁ εἰρηνodίκης καὶ οἱ λοιποὶ, τὰ πάντα τέλος εἶχον ἐννοήσει.

— Ὁ ἄθλιος, ὁ ἄτιμος! ἐπεφώνησεν ὁ Ἰάκωβος, ἰδοὺ ἡ εὐγνωμοσύνη του πρὸς τοὺς εὐεργέτας του! . . . Αὐτὸς ἔγινε αἰτία ν' ἀποθάνῃ αὐτὴ ἡ προσφιλὴς μοῖ. Αἰκατερίνη, καὶ σὴ-

Πρέπει ν' ἀκούσῃ καὶ παρ' ἡμῶν τῶν σφόδρα ἀντιπολιτευομένων τὴν ἐνεστῶσαν κυβέρνησιν ὁ βουλευτὴς Πατρῶν κ. Ρηγόπουλος, ὅτι δὲν ἐπετρέπετο οὐδ' εἰς αὐτὸν, οὐδ' εἰς τὴν ἐντολὴν ἣν ἔφερεν, οὐδ' εἰς τὰ φιλελεύθερα φρονήματα τῆς πόλεως Πατρῶν, νὰ ἀναμείξῃ τὰ περὶ *Τίς πταίει* ἄρθρα τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ νὰ τ' ἀποκαλέσῃ *ἀναιδῆ*, ὡς νὰ ἦτο ἱεροκῆρυξ μοναρχικῶν ἰδεῶν, ἄρθρα δι' ἃ ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος τοῦ ἠθώσεν τότε τὸν κ. Τρικούπη, ἀλλὰ καὶ ἂν τὸν κατεδίκασεν ἀκόμη εἰς τοὺς στυλιτικούς ἐκείνους καιροὺς, ἀντὶ στίγματος θὰ περιεποίει τιμὴν εἰς τὸν τότε ἀγνὸν πολιτευόμενον κ. Τρικούπη. Περὶ τῆς σοβαρότητος τοῦ κ. Ρηγοπούλου πάντοτε εἶχον ἐλαφρὰν ἰδέαν, ἀλλὰ περὶ κεντρικῶν τινῶν ἰδεῶν αὐτὸν τὸν ἀντὶ σιέλου ἔχοντα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τῆν Ἀμερικὴν ἐνομιζομεν ὅτι ἦτο σταθερὸς εἰς εὐγενὲς καὶ φιλελεύθερον φρόνημα πολιτικόν. Ἡ ἐν τῇ «Πρωτῇ» ἐπιστολῇ τοῦ τὸν καταδικάζει καὶ οὐσιαστικῶς εἰς τὰ ὅμματα ἡμῶν καὶ λυπούμεθα πολὺ διὰ τοῦτο, διότι ἐν τῇ φοβερᾷ λειψανδρίᾳ ἀγῶν ἡμῶν εἶνε νὰ στηρίζωμεν χαρακτῆρας ἐτοιμορρόπους, ὅχι νὰ καταδαφίζωμεν ὑφισταμένους.

Εἰς τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν *Ἀλήθεια* ἀναγινώσκωμεν ἀρκετὰ περιέργους σημειώσεις περὶ τοῦ Κουμουνδούρου, κυμαινόμενας μεταξὺ ποιήσεως καὶ ἀληθείας. Εἶνε ἐντυπώσεις ἀνθρώπου λαθόντος πληροφορίας ἐκ τῆς ἐν Παρίσις προπερυσινῆς διαμονῆς του. Τὸν παρουσιάζει ὡς τακτικὸν φοιτητὴν τῶν σαλυνίων τῆς κυρίας Ἀδὰμ, τῆς διευθυντρίας τῆς *Νέας Ἐπιθεωρήσεως*. «Ὅταν ἐπέστελλε πρὸς αὐτὴν ὁ Κουμουνδούρος τὴν ὀνόμαζεν «ὠραίαν καὶ θελκτικὴν κυρίαν καὶ φίλην», κατέθετε δὲ ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς τοῦ «τὰ σέβη τοῦ εἰς τοὺς πόδας τῆς.» Ἦτο δὲ καταφουρισμένος

μὲ τὸν βασιλέα, διότι δὲν κατώρθωσε νὰ πάγῃ ἓνα βράδυ εἰς τῆς κυρίας Ἀδὰμ, ἐνῷ μετέβη εἰς ἓνα χορὸν τῆς πριγκιπέσσης Σαγάν. Ἐλεγε δὲ ὅτι οἱ σύμβουλοι τοῦ βασιλέως ἤσαν ἔνοχοι βλακώδους ἀγνωμοσύνης διὰ τοῦτο.»

Ἐν Παρίσις εὐρισκόμενος ἐζήτη νὰ ἀγοράσῃ οἰκόπεδον καὶ νὰ κτίσῃ ἐκεῖ ἐπαυλιν. Ἐμίσει τὸ πομφολυγῶδες καὶ εἰκονικὸν ὕψος, ἐκτὸς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ποιήσεως. Ἀξιωμα τοῦ ἦτο ὅτι οἱ πολιτευόμενοι, οἱ δημοσιογράφοι καὶ οἱ συγγραφεῖς πρέπει νὰ ἔχωσι πίστιν εἰς τὴν εὐφύαν τῆς ἀνθρωπίνης φύλης.

Ἀμὶα ἐκ τῶν ἀσχολιῶν τοῦ ἦτο νὰ σκαλίξῃ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα μήπως εὑρῇ κἀνὲν χρήσιμον ἢ διασκεδαστικὸν βιβλίον. Ἦτο δεινὸς βιβλιοφάγος, καὶ ὅταν ἀνεγίνωσκεν ἐσκέπτετο πολὺ. Οὐδέποτε ἡγάπα μυθιστορήματα, πλὴν τῆς πρώτης τάξεως. Ὁ Ὡζιὲ καὶ ὁ Βαρριέρ ἦσαν οἱ προσφιλέστεροι δι' αὐτὸν δραματογράφοι. Μία ἐκ τῶν μανιῶν τοῦ ἦτο ὅπου ἔβλεπε ἐκτεθειμένους φωτογραφικῶς πίνακας νὰ στέκεται νὰ βλέπῃ.

«Ὁ γράφων τὰς σημειώσεις αὐτὰς ἐν τῇ ἀγγλικῇ *Ἀληθείᾳ* τὸν ἠρώτησε μίαν ἡμέραν τί ἰδέαν ἔχει περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Γαμβέττα, ἀπήντησε δέ : «ὅτι εἰς τοῦ Γαμβέττα τρώγει τίς πολὺ καὶ καλὰ.» Δὲν τοῦ ἔδωκεν δὲ ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι ὁ Γαμβέττας θ' ἀπέθνησκεν ἀπὸ πολυφαγίας. Ἐπρότιμα ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ τὴν ἀγγλικὴν *κουζίνα* ἀπὸ τὴν γαλλικὴν. Κατὰ τὸν Κουμουνδούρον, τὸ μόνον ἑλάττωμα τοῦ βασιλέως Γεωργίου εἶνε ὅτι μολονότι δὲν χωνεύει καλὰ, εἶνε μεγάλος.»

Τὴν ἡμέραν τῶν ἵπποδρομιῶν ἡ Ἑταιρίᾳ τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν Πειραιῶς εἶχε κάμει ἓνα νεωτερισμόν : νὰ πωλήσῃ εἰσιτήρια καὶ εἰς τὸ καρενεῖον Γιαννοπούλου. Ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς νομιζομεν ὅτι μπορεῖ νὰ καθιερωθῇ διὰ

μερὰ σκωτῶναι τὴν Ἰωάνναν, τὴν κόρην μου ! ... Δυστυχὲς τέκνον μου, δυστυχὲς τέκνον μου ! ... Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ Αἰκατερίνη τὸν ἀπηλευθέρωσε, τῇ εἶπον : «Φθάνει νὰ μὴ μετανοήσωμεν γιὰ αὐτό !» Εἶχον προαισθανθῇ τὰ σημερινά. «Ὁ ! τὸ τέρας, τὸ τέρας !

Ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ τοῦ εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

Οἱ λοιποὶ δακρυρροοῦντες τὸν παρετήρουν μετὰ βαθυτάτης συμπαθείας. Ἐπὶ στιγμὴν ἐπεκράτησε σιωπὴ.

— Εἶναι ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ συλλάβωμεν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, εἶπεν ὁ εἰρηνοδίκης.

— Αὐτὸ θὰ ᾔηναι δύσκολον, ὑπέλαθεν ὁ πάρεδρος.

— Ποῖος θ' ἀναλάβῃ τὴν σύλληψίν του; εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ· μᾶς ἐπῆραν τοὺς χωροφύλακας μας.

— Καὶ ἐπειτα; εἶπεν ὁ Ἰακώβος Βαιγιάν, ἀπαλαττόμενος τῆς ἀναισθησίας του, θὰ διαφύγῃ τὴν τιμωρίαν τὴν ὁποῖαν ἀξίζει, διότι θὰ δοῦνε τὴν κατάστασίν του, ὅτι εἶναι ἓνας ἄθλιος ἀγριάνθρωπος, ἓνα ζῶον καὶ θὰ τὸν κηρύξουν ἀνεύθυνον.

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ προβλέπω, ἀπεκρίθη ὁ εἰρηνοδίκης· ἐν τούτοις κύριε, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἀφήσωμεν πλέον ἐλεύθερον· εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γλυτώσωμε τὴν χώραν ἀπὸ ἓνα ὃν τόσο ἐπικίνδυνον.

— Δὲν ἐναντιοῦμαι εἰς τὴν σύλληψίν του· ἄς τὸν συλλάβουν, ἄς τὸν ἀλυσσώδουσιν σὺν ἄλυσσασμένῳ λύκῳ, ἄς τὸν ἐρί-

ψουν εἰς τὴν φυλακὴν! ἀνέκραξεν ὁ δήμαρχος μετὰ μανίας.

— Εἶτα προσέθηκε μετὰ μείζονος ἡρεμίας :

— Ἐγὼ εἶμαι ὅλος ἀφιερωμένος εἰς τὴν λύπην μου, κύριε εἰρηνοδίκᾳ, ἔχω πυρετὸν εἰς τὸν ἐγκέφαλον. Εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ ἐξετάσῃτε τί πρέπει νὰ πράξῃτε. Ἐνεργήσατε, εἰς τίποτε δὲν ἐναντιοῦμαι, τὰ πάντα ἐγκρίνω.

— Φεῦ ! ἐξηκολούθησε μετὰ θλιβεροῦ ὕψους, τώρα τίποτε δὲν εἶμαι πλέον· ναι, εἶμαι ἄνθρωπος χαμένος καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆς εἶμαι ἀπλὸν πτώμα.

— Ἰακώβε, φίλε μου, εἶπεν ὁ εἰρηνοδίκης μετὰ συγκινητικῆς φωνῆς, δραξάμενος τῆς χειρὸς τοῦ γέροντος, διατί ἀπελίεσθε; Ἰσως ἡ Ἰωάννα δὲν ἐξετέλεσε τὸ ὀλέθριον σχέδιόν της.

Ὁ Ἰακώβος Βαιγιάν ἔσεισε βραδέως τὴν κεφαλὴν.

— Τὴν γνωρίζω, ὑπέλαθεν, ἡ Ἰωάννα εἶναι νεκρά !

ΙΘ.

ΠΩΣ Ο ΑΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΑ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ΠΟΙΕΙΤΑΙ ΜΑΚΡΑΝ ΑΦΗΓΗΣΙΝ.

Τοὺς πενήτιμους τούτους λόγους τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν παρεκολούθησε νέα κατηφὴς σιωπὴ.

— Ἀλλὰ ὑπέλαθεν ὁ εἰρηνοδίκης χάσαμε τόσο καιρὸν

πάντα, τώρα μάλιστα τὸ καλοκαίρι, καὶ ἰδίως τὰς Κυριακάς, διὰ τὰ λείψα τὸ ἀηδὲς ἐκείνο σπρώξιμο, τόσον ἀνυπόφορον δι' ὅλους καὶ ἰδίᾳ διὰ κυρίας ἀνευ συνοδοῦ ἢ καὶ διὰ συνοδεύοντάς ἀκόμη κυρίας. Ἀφοῦ μάλιστα ἡ Ἐταιρία ἐνίσταται ἀπὸ ἑνα παράθυρον μόνον πωλεῖ εἰσιτήρια καὶ τῶν τριῶν τάξεων. Ἐν Ἀμερικῇ παντοῦ ἄλλου πωλοῦνται εἰσιτήρια παρὰ εἰς τοὺς σταθμούς. Μάθετε ἀπὸ ἡμᾶς αὐτὸ, κύριε Παρασκευαΐδη!

Ὁ ἐκ τῶν φιλετέρων φοιτητῶν τῆς νομικῆς πρὸ τριετίας κ. **Ἰωάννης Κοντολέων**, ὁ φοβερός γεωγράφος, οἰκονομολόγος καὶ ἱστορικός, ὁ ἐγκλείων εἰς τὰ δύο τοῦ ἐγκεφάλου του ἡμισφαίρια τὰ δύο ἡμισφαίρια τοῦ πλανήτου μας, ὁ μεταβαλὼν τὴν κεφαλὴν του εἰς λεξικὸν ἐμπορίου, βιομηχανίας, οἰκονομικῶν καὶ πολιτειογραφίας, ὁ ἀμείλικτος βιβλιοφάγος καὶ ἐφημεριδοφάγος, ὁ ἀκούραστος συζητητής, ὁ συμβασιλεὺς τῆς μνήμης μαζὺ μετὰ τὸν Ἰωάννην Ἀποστόλην, ὁ συμπαθητικώτατος φοιτητὴς τοῦ ζαχαροπλαστείου Παπαζήση καὶ παντὸς καφενεῖου ἢ γαλακτοπολείου ὅπου τεμάχιον ἐφημερίδος, ὁ αὐτοσχέδιος στατιστικὸς, ὁ ἀδαμάντινος χαρακτήρ εἰς τὴν τιμιότητα καὶ εὐσυνειδησίαν, ὁ ἐνθουσιώδης δεληγεωργιστής, κτλ. κτλ., ἀφίκετο δι' ὀλίγας ἡμέρας ἐκ Σμύρνης ἐνταῦθα, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ οἱ ἄπειροι φίλοι του καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς.

Τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν «Ἀλήθεια» ἐκφράζει τὴν λύπην του, ὅτι αἱ εἰκόνες τῆς δεσποινίδος Κλεονίκης Γενναδίου, θυγατρὸς τοῦ μεγάλου διδασκάλου τοῦ Γένους, δὲν ἐξετέθησαν ἐν Λονδίῳ, ὅπου, λέγει, θὰ προσείλκυον ἀπεριόριστον θαυμασμόν. Ἡ Ἑλλάς, λέγει τὸ περιοδικὸν «Ἀλή-

θεια», δικαίως σεμνύνεται ἐπ' αὐτῇ, ἐσχάτως δὲ διωρίσθη μέλος τοῦ Συλλόγου τῶν Καλῶν τεχνῶν ἐν Ἀθήναις, τιμὴ ἀπονεμομένη πρῶτην φορὰν εἰς τὸ φύλον τῆς. Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, εἰς τὴν δεσποινίδα Κλεονίκην Γενναδίου ἢ προκατοχὸς κυβέρνησις παρήγγειλε σειρὰν εἰκόνων μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἴσως αὐταὶ εἶναι αἱ εἰς τὴν Διεθνῇ Καλλιτεχνικῇ Ἐκθεσὶν τῆς Ρώμης σταλεῖσαι.

Τυχαίως συνηντήσαμεν καλλιτέχνην μάγειρον **Στρατὴν Καριοφύλλην** ἐπ' ἀμάξης μεταβαίνοντα εἰς τ' ἀνάκτορα, παροικουμένον δὲ παῖδα κρατοῦντα κλάδον μεγάλον ἐντὸς λεπτῆς γάζης περιειλημμένον, ὅθεν ἐκρέμαντο βότρυς σταφυλῶν διαφόρων εἰδῶν, ροδίται, αὐγουλάτα, ἀετονόχια, ἀκόμη καὶ ἀγουρίδες, τόσον ζωντανὰ καὶ φυσικά, ὥς νὰ ἐκκόπησαν πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἐκ τῆς ἀμπέλου. Ἐνομίσαμεν ὅτι διὰ τρόπου τινος διατηρήσεως ἦσαν φυσικαὶ σταφυλαί, διατηρήσασαι τὴν ζωὴν τῆς ἀμπέλου. Καὶ ὅμως ἦσαν τεχνῆται, τεχνικώτατα: καμωμένοι, ἀπὸ κόλλαν ἀπλῆν καὶ τὸ πρῶτον προϊόν τοῦ καλλιτέχνου μαγείρου, τὸ ὅποιον ἐσπευδε νὰ καταθέσῃ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ βασιλέως του. Ἀλλὰ δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ ἐπινοήσῃ τρόπον συντηρήσεως τῶν σταφυλῶν εἰς τὴν δροσερὰν αὐτῶν κατάστασιν;

Ἐκ Πειραιῶς μᾶς γράφουν:

«Ὅπισθεν τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας ἐν Πειραιεῖ ἐγένοντο κατ' αὐτὰς οὐκ ὀλίγα κρούσματα» ἡ ἀστυνομία ἐφρόντισε μὲν ὅπως ἀποστείλῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν εἰς Κάνθαρον, ἀλλὰ καθ' ἣν ὥραν τὸ φορεῖον ἦλθεν ὅπως τοὺς παραλάβῃ, πληθὸς περιεργῶν γειτόνων συνωστίζετο πέριξ τοῦ φορείου, τοῦ κλητῆρος καὶ τοῦ ἐρίπτου χωροφύλακος ἵσταμένων εἰς

μπορούσαμε ἤδη νὰ σπεύσωμεν εἰς ἀναζήτησιν τῆς δεσποινίδος Ἰωάννας. Ζῶσα ἢ νεκρά πρέπει νὰ βρεθῇ.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνίσχυσαν τὸν γηραιὸν λοχαγόν.

— Μάλιστα, εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν βοηθόν του, ἅς τὴν ζητήσουν αὐτὴν, ἅς τὴν ζητήσωσι παντοῦ εἰς τὸν ποταμόν! Ἡ λέξις αὕτη τῷ ἐνεποίησεν ῥίγος.

— ὦ! Ἡ εἰμαρμένη, ἡ εἰμαρμένη! ἐψιθύρισεν. Ὁ πατέρας ἐπνίγη. . .

Δὲν ἐννόησαν οἱ ἄλλοι τί ἤθελε νὰ πῇ.

Παραλαλῶν δὲ προσέθεσε.

— Ἡ Ἰωάννα εἶναι τὸ τέκνον τῆς δυστυχίας!

— Ἄν καὶ ἡ ἡμέρα εἶναι ἤδη προχωρημένη, εἶπεν ὁ βοηθός, ὀφείλομεν νὰ ἐξητάσωμε ἀπ' ἀπόψε.

— Μάλιστα μετ' ὅλους τοὺς ἀγαθῆς θελήσεως ἄνδρας, τοὺς ὁποίους θὰ εὕρω, προσέθεσεν ὁ ἀγραφοῦλαξ.

Ὁ βοηθὸς καὶ αὐτὸς ἀπεσύρθησαν.

Συνεφωνήθη τότε μετὰ τοῦ Ἰακώβου Βαγιγιάν καὶ τοῦ εἰρηνοδίκου, ὅπως ὁ τελευταῖος οὕτως πληροφόρησεν τὸ δικαστήριον περὶ τοῦ γεγονότος, ὅπερ τοσούτω σκληρῶς ἐπλησσε τὸν δῆμαρχον τοῦ Μαρτίλ καὶ ἀφώσσωσιν αὐτὸ νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν μετὰ μέτρα τὰ ὅποια ἤθελε κρίνει ἀναγκαῖα.

Μετὰ τοῦτο σφίγγας τὴν χεῖρα τοῦ δυστυχικοῦ γέροντος μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως, ὁ εἰρηνοδίκης ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ δίφρου τοῦ κ. Βιολαῖν ἐφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν πύργον τοῦ Βοκούρ.

Τὸν περιέμενα μετ' ἀνυπομονησίας προδήλου. Ἡ βαρόνη ἐξετίμα πολὺ τὸν Ἰακώβον Βαγιγιάν, ὅστις κατ' αὐτὴν ἦτο ἡ μεγαλύτερα προσωποποίησις τῆς εἰλικρινείας, τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς τιμιότητος. Ὅπως ἡ Σωσάννη, ἡ Ἐριέτη ἐγνώριζε τὴν Ἰωάνναν, ἥτις μάλιστα ἦλθε δις ἢ τρίς εἰς τὸν πύργον μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς.

Ἀμα ὁ εἰρηνοδίκης ἐνεφανίσθη, τὰ ἀνυπόμονα βλέμματα προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ ἐρωτῶντα:

— Εἶναι τρομερόν! εἶπε.

Καὶ ἀμέσως διηγήθη ὅτι γινώσκουσιν ἤδη οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται.

— Ἀδύνατον, ἐπεφώνησεν ἡ βαρόνη.

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ φρονῶ, διεκήρυξεν ὁ κύριος Βιολαῖν ὑπάρχει λάθος· τὰ φαινόμενα πολλάκις ἀπατῶσι· ὁ Λυκογιάννης δὲν τὸ ἐπραξε αὐτὸ τὸ κακούργημα, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸ πράξῃ.

Ἡ Σωσάννη τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἔχουσα ἐφάνετο σκεπτομένη, ὅτι ἐποίει φρικαλέαν τινὰ ὄνειροπόλησιν.

Ἡ Ἐριέτη, μετὰ κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ θαρρυδρέκτους ὀφθαλμοὺς, κατείχετο ὑπὸ νευρικῆς ταραχῆς.

Ἐκ σεβασμοῦ ποδὲς τὰς νεάνιδας καὶ ἵνα μὴ ἐνοχλήσῃ τὰ ὄψα των, ὁ εἰρηνοδίκης ἐφάνη πολὺ ἐγκρατὴς ὡς πρὸς τοὺς λόγους τοὺς ἀφορῶντας τὸ ὑποτιθέμενον κακούργημα, μὴ ἔχων ἀνάγκην νὰ ἐπιμείνῃ ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν πρακτικῶν

πεντήκοντα βημάτων απόστασιν, ἀπλῶς διὰ τὸν τύπον. Τῆς προάλλαις, αἱ στρωμαὶ κλπ. ἐνδύματα τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν προσβληθέντων, ἐκαίοντο ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ Ἀρεως, ὁ δὲ καπνὸς εἶχε κατακλύσει τὴν περίξ συνοικίαν κυμαίνόμενος ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ἵσως ἵνα καθάρισι αὐτὴν ἀπὸ τὸ μίasma. Μόναί αἱ ἀγαθαὶ γυναῖκες τῆς συνοικίας ἐκραυγάζον καὶ κατηρῶντο τὴν ἀκηροίαν τῶν ἀρχῶν, ἕως ὅτου ἠναγκάσθησαν ὅπως ἀποσθῆσωσι δι' ὕδατος τὴν πυρὰν, χωρὶς νὰ ἐννοώσιν αἱ δυστυχεῖς ὅτι περισσότερο μολύνουσιν τὴν ἀτμόσφαιραν, ἀφήνουςαι ἡμίκαυστα τὰ μεμολυσμένα ράκη. Πρὸς Θεοῦ, ποῦ ζῶμεν; Ἀπορῶ πῶς ὑπάρχει καὶ εἰς ὑγίης ἀκόμη ἐνταῦθα! Ἡ γλυκερίνη θὰ ἐμποδίσῃ τὴν εὐλογίαν; ὅταν αἱ ἀρχαὶ ἀφήνωσιν ἐλευθέραν ἀσυνειδήτως τὴν κυκλοφορίαν; ὅταν ὁ ἡνίοχος τοῦ φορείου, ὁ ἱατρὸς τοῦ Κανθάρου καὶ οἱ συνοικούντες μεσὰ τῶν προσβληθέντων περιφέρονται καὶ συγχρῶνται τοῖς πᾶσι;

Φρικτὸν, ἀπίστευτον ὄντως, πόλις εὐάερος, ἔχουσα εὐρείας καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καθαρὰς ὁδοὺς, νὰ μὴ δύνηται νὰ ἀποσκορακίσῃ τὴν δεινὴν ταύτην μάστιγα, ἥτις ἀπὸ τὸςων ἐτῶν ἐμφωλεῖται ἐν αὐτῇ!!!»

Ὁ φίλτατος ἔμπορος τῶν καλλιτεχνικωτέρων γυαλικῶν, τοῦ καὶ ἀπὸ στόματος γλυκέων μέλιτος ρέει αὐδῇ. **Λάμπρος Χριστόφορος**, ἡρραβωνίσθη τὴν καλὴν κόρην **Εὐφροσύνην Σέφερλη** ἐν εὐδαίμονι κύκλῳ οἰκογενειακῷ.

Ἐξεδόθη καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ κομφοτάτῳ τεύχει, ἄλλο παρὰ τὸ τῆς *Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης*, ὁ *Λυθοξόος* τοῦ Δουμά πατρός, κατὰ μετὰφρασιν τοῦ ἐν Φιλιππουπόλει Διεργνη-

ως μας καὶ ἐκ τῶν καλῶν λογογράφων Λάμπρου Ἐνυάλη. Εὐχαρίστως δὲ εἶδομεν ὅτι προετοιμάζει εἰς ἐκδόσιν ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς καὶ ἄλλα ἔργα πρωτότυπα, διότι ὁ κ. Λάμπρος Ἐνυάλης—πρέπει νὰ τὸ ὑπενθυμίσωμεν εἰς τοὺς ταχέως λησμονοῦντας Ἀθηναίους—εἶναι ἐκ τῶν πρώτων διηγηματογράφων, μὴ δυν.θεῖς δυστυχῶς καὶ νὰ ζήσῃ διηγηματογραφῶν.

Ο ΗΓΕΜΟΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ

(Ἐκ τῆς «*Αὐγῆς*»)-

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς προχθὲς ἀπέπλευσε τοῦ λιμένος ἡμῶν ἡ αὐτοκρατορικὴ θυλαμηγὸς *Ἰζεδδίν* κατευθυνομένη εἰς Βάρναν, ἵνα παραλάβῃ τὸν ἡγεμόνα τῆς Βουλγαρίας. Τῆς θαλαμηγοῦ ἐπέβαιναν ὁ εἰσηγητὴς τῶν πρέσβων Ἰβραήμ βένης, οἱ ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν τῆς Α. Α. Μ. Χαϊρὴ βένης καὶ Ἀχμέτ βένης, καὶ ὁ κ. Καραμιχαήλῳφ, πρῶτος γραμματεὺς τοῦ ἡγεμονικοῦ πρακτορείου.

Πρὸς τοῦτοις, σήμερον τὴν πρωΐαν ἀπέπλευσεν ἀτμόπλοιον τι τῆς εταιρίας Λόυδ, ἐνοικιασθὲν ὑπὸ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Αὐстроουγγαρίας ὡς πρυτάνεως τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, ὅπερ μεταβήσεται εἰς συνάντησιν τῆς Α. Γ. ἐν τῷ στομίῳ τοῦ ἀνω Βοσπόρου. Ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου ἐπέβαινον οἱ πρῶτοι διεργνηεῖς τῶν ξένων πρεσβειῶν, ἐντεταλμένοι: νὰ ἐπευχθῶσι τῇ Α. Γ. τὸ ὡς εὖ παρέστη.

Σχετικῶς πρὸς τὸ πρόγραμμα τῆς ὑποδοχῆς τῆς Α. Γ., ὁ *Μηνύτωρ* ἀναγράφει τὸ ἐπόμενον ἐπεισόδιον, ὅπερ διεξωμαλύνθη ἤδη. Γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας κόμητος Κόρτη, ὁ τῆς Περσίας πρεσ-

περὶ τοῦ κ. Βιολαῖν καὶ τῆς βαρόνης. Ἐν τούτοις αἱ δύο νεανίδες εἶχον κατανοήσει.

— Κύριε εἰρηνοδίκᾳ, εἶπεν ἡ κυρία δὲ-Σιμαίζ μετὰ τόνου πειστικοῦ, αὐτὴ ποῦ ἔσωσε τὴν κόρη μου, αὐτὸς ποῦ ἔσωσε τὸ παιδί ποῦ θὰ ἐπνίγετο σ' τὸν Φροῦ, εἶνε δυνατόν νὰ ᾔναι ἓνας ἄθλιος καὶ ἄτιμος;

— Δυστυχῶς, κυρία, ἡ ἀμφιβολία δὲν εἶναι δυνατὴ. Παρέλειψα νὰ ἀναφέρω περὶ τῶν ἐκτυπωμάτων, ... τῶν εὐρέων ἐκτυπωμάτων τῶν γυμνῶν ποδῶν, τὰ ὅποια ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πλησίον τῆς οἰκίας κάτω τῆς κλίμακος. Ἄλλως ἢ ἐπιστολὴ τῆς νεάνιδος εἶναι λίαν ἐξηγηματικὴ. Ἴδου αὕτη, λάβετε, κυρία βαρόνη, κύριε Βιολαῖν, καὶ ἀναγνώσατε.

Ἡ βαρόνην ἀνέγνω πρώτη, ἔπειτα ἔτεινε σιωπηλὴ τὸν χάρτην εἰς τὸν κύριον Βιολαῖν.

Δὲν ἤδύνατο πλέον αὕτη νὰ διαμαρτυρηθῇ ὑπὲρ τοῦ Λυκογιάννη.

Ὁ κύριος Βιολαῖν ἀνέγνω καὶ αὐτὸς, ἔπειτα δὲ ἀπέδωκε τὸ καταγγελτικὸν γράμμα εἰς τὸν εἰρηνοδίκην.

— Κι' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί νὰ ᾤσῃ, εἶπεν.

Ἡ Σωσάννη ἠγέρθη καὶ μετὰ σπινθηροβλαβούτων ὀφθαλμῶν. — Λοιπὸν ἐγὼ, ἀνέκραξε πυρετωδῶς καὶ μετὰ παραφορᾶς τῆς ζωηρᾶς καὶ γενναίας φύσεώς της, ὅταν ὅλη ἡ οἰκουμένη καταγγεῖλῃ τὸν Λυκογιάννην, δὲν θὰ παύσω νὰ διαμαρτυρῶμαι καὶ καὶ νὰ ὑποστηρίζω ἐναντίον ὅλου τοῦ κόσμου ὅτι εἶναι ἀθῶος!

Καὶ σεῖς, Ἐρριέτη, σεῖς τῆς, ὅποιας ἔσωσε τὴν ζωὴν, ἐξηκολούθησε, μήπως δὲν τὸν ὑπερασπίξῃς ὅπως ἐγώ;

— Ὁχι, Σωσάνη, ἀπήντησε διὰ φωνῆς τεταραγμένης, δὲν δύναμαι νὰ τὸν ὑπερασπισθῶ. Ὅταν ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ κ. Βιολαῖν καὶ ἡ μήτηρ μου τὸν καταδικάζουν αὐτὸν, δὲν μπορῶ πλέον νὰ πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι ποσὺς ἔνοχος.

Ἐν τῷ μεταξύ αἰσθανομένη ὅτι οἱ λυγμοὶ τῆς ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ἐκραγῶσιν, ἐξῆλθεν ἐσπευσμένως ἐκ τῆς αἰθούσης διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ κλεισθῇ ἐν τῷ θαλάμῳ της καὶ νὰ κλαύσῃ ἀνευ μαρτύρων.

Μεσὰ μίαν στιγμὴν, ὁ εἰρηνοδίκης, ὁ κ. Βιολαῖν καὶ ἡ θυγάτηρ του ἀπεχαιρέτισαν τὴν κυρίαν βαρόνην, ἥτις μεταβάσα παρὰ τῇ θυγατρὶ της, καὶ εὐρύσα αὐτὴν ἐνδακρυν καὶ ἐν ὁδυνῇ ἀπελπισία, ἀγνοοῦσα τὰς ἐπισκέψεις τοῦ Λυκογιάννη εἰς τὰ περίξ τοῦ πύργου καὶ τὴν ἐν τῇ φυτεῖᾳ τῶν ζυγίων σκηνὴν, ἀπέδωκε τὴν θλίψιν τῆς θυγατρὸς της, ἃν καὶ εὗρισκεν αὐτὴν ὀλίγῳ ὑπερβολικὴν, εἰς τὴν μεγάλῃν νευρικὴν εὐαισθησίαν της.

Ἄλλ' ἡ Ἐρριέτη ἐγνώριζε καὶ αὐτὴ κάλῳς διατί ἔκλαιε; Τίνος ἐκδήλωσις ἦσαν τὰ δάκρυά της; Εἶδεν ὅτι ἀπέπτῃ, ὡς πτηνὸν διωχθὲν τῆς φωλεᾶς του, ἡ πρώτη αὐτῆς ὄνειροπόλησις;

Ἡ μήτηρ της κατώρθωσε, ἂν ὄχι νὰ τὴν παρηγορήσῃ, τοῦλάχιστον ν' ἀποζηρᾷ τὰ δάκρυά της.

(ἀκολουθεῖ)